

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1311/2021
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Славка Петрића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 499/18 од 18.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 555/21 од 22.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Славка Петрића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 499/18 од 18.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 555/21 од 22.07.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми К 499/18 од 18.03.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и изречена му је новчана казна у износу од 200.000,00 динара.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева оштећеном плати износ од 88.200,00 евра и да плати суду трошкове поступка у износу од 117.578,37 динара, као и трошкове о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 555/21 од 22.07.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног и пресуда Основног суда у Руми К 499/18 од 18.03.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Славко Петрић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, те повреда члана 16. став 1., 2., и 5., ЗКП, члана 113. ЗКП, члана 118. ЗКП, члана 451. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7), Законика о кривичном поступку, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да су повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је Основни јавни тужилац у Руми дана 27.07.2016. године Основном суду у Руми поднео оптужни предлог КТ 1753/14, против окривљеног АА због постојања оправдане сумње да је извршио кривично дело утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ и окривљене ББ због постојања оправдане сумње да је извршила кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, а који акт је измењен поднесцима истог тужиоца КТ 1753/14 од 21.02.2018. године, 27.02.2018. године, 28.02.2018. године и 23.03.2018. године у односу на чињенични опис дела. Решењем Основног суда у Руми КВ 518/19 од 20.11.2019. године обустављен је кривични поступак против окривљене ББ због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Основни јавни тужилац у Руми је остао при измењеном оптужном акту који је поднет према окривљеном АА и по том акту је Основни суд у Руми дана 18.03.2021. године донео пресуду којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела утаје из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ.

Имајући у виду да је у овом предмету у свакој фази поступка постојала оптужба овлашћеног тужиоца, то не стоје наводи браниоца окривљеног да се кривични поступак против окривљеног АА водио без захтева овлашћеног тужиоца, па су наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду и да се у преосталом делу образложења наведене повреде закона, бранилац окривљеног бави и наводима који нису везани за окривљеног у односу на кога је поднет захтев за заштиту законитости из ког разлога се у исте није упуштао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен.

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, само формално означавајући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац суштински ову повреду кривичног закона образлаже тако што оспорава кредибилитет налаза и мишљења вештака графолога Милоша Ивковића од 20.11.2017. године и указује на погрешну оцену овог доказа од стране нижестепених судова, на који начин оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама. Ово имајући у виду да у захтеву наводи да се вештак у свом налазу и мишљењу упустио у правна питања, те да је прекорачио свој задатак вештачења и преузео улогу суда дајући одговор на правно питање, што је недозвољено и неспојиво са улогом вештака у судском поступку, а онда је суд наведени налаз оценио као стручан и објективан и закључио да није потребно утврђивати истинитост садржине појединих писаних доказа.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински оспорава кредибилитет налаза и мишљења вештака графолога Милоша Ивковића од 20.11.2017. године и оцену овог доказа од стране нижестепених судова на који начин указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Даље, се у захтеву истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу наведене повреде бранилац окривљеног не наводи на који начин је пресудом оптужба прекорачена, а да би постојала наведена повреда треба да постоји прекорачење оптужбе у смислу повреде идентитета оптужбе односно чињеничног описа радње извршења дела у оквиру изреке оптужног акта и пресуде, већ указује на образложење правноснажних пресуда и наводи да се суд у истом бави другим начином извршења кривичног дела које није ни стављено на терет окривљеном оптужним актом, на који начин по ставу браниоца долази до прекорачења оптужбе, док се у преосталом делу образложења исте повреде указује на повреду члана 451. ЗКП, па су стога наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на наведену повреду оцењени као недозвољени.

У захтеву се, поред наведеног истичу и повреде члана 16. став 1., 2., и 5., ЗКП, члана 113. ЗКП, члана 118. ЗКП, члана 451. став 1. ЗКП, а које повреде не представљају законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд и у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Славка Петрића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић